

*Nu 't rouwruoet rondom jou is verstomd
de stoet voorbij is, de schuifelende voeten
nu voel ik dat er 'n diepe stille komt
en in die stille zal ik je opnieuw ontmoeten
en telkens weer zal ik je tegenkomen
we zeggen veel te gauw: het is voorbij
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen
niet wie je was en ook niet wat je zei
ik zal nog altijd grappjes met je maken
we zullen samen door het stille landschap gaan
nu je mijn handen niet meer aan kunt raken
raade je mijn hart nog duidelijke aan.*

Uit: Fluiten naar de overkant van Toon Hermans

In dankbare herinnering aan mijn lieve vrouw,
onze zorgzame moeder en lieve oma

Elisabeth Cornelia Snoek-van Egmond

Geb. 29-1-1917

Overl. 15 okt. 1990

Bij alle droefheid om het heengaan van haar, is er een grote dankbaarheid voor haar welbested leven, waarin zij zich gaf aan haar gezin, familie, vrienden en bekenden.

Hard heeft zij gewerkt, veel heeft ze geleden, nooit heeft ze geklaagd.

Woorden schieten tekort om uiting te geven aan onze dankbaarheid voor zoveel medeleven tijdens haar ziekte en overlijden. Uw vele bezoekjes hebben moeder in haar laatste maanden enorm gesterkt en getroost en haar lijden verlicht.

A.J. Snoek,
en alle kinderen
en kleinkinderen.